

Първото Действие, Катърта картина,
Земърта картина.

Стая в къщата на Кануелери.
Визитан Кануелери, госпожа Кануелери, Парис.

Кануелери. —

Такава скръб ни сполетя, оскр,
че време нямаме за дъщеря си
да я склоним. Хай-както чувство те
изпитваше към два братовчед
Тибалт; а също аз. — Е, всички ние
родим си и ще умрем! — Та няма
да сиезе в тая къща вече тук.
Да си признае, да не бяхте вие,
и аз та съм в леглото преди час.

Парис. —

Да, тия дни на скръб не са за смяда.
Мислех, и на дъщеря ви поздрав!

Госпожа Кануелери. —

Ще го предади, и утре ще узнае
както е тая релгия. Тая нощ
предала се е вече на скръбта!

Кануелери. —

Мой графе, аз ви уверявам смело,
не мога дете ще ви обикне,
на волата ми ще се подвикне
Три кля, мила, ти иди, кажи и
за любовта на моя син Парис! —
Те тая среда — разбери добре —
Но тихо! — Днес какво е?

Парис. —

Понедалик.